

Arrest

nr. 116 035 van 19 december 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 19 september 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 augustus 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat N. AUDENAERT en van advocaat L. SEMENIOUK, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart op 7 februari 2006 het Rijk te zijn binnengekomen, dient op 8 februari 2006 een asielaanvraag in. De asielaanvraag wordt op 3 mei 2006 afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal). Verzoeker stelt tegen deze beslissing een annulatieberoep in bij de Raad van State.

1.2. Verzoeker dient bij schrijven van 10 december 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. Bij arrest met nummer 204.791 van 7 juni 2010 verwerpt de Raad van State het beroep ingesteld tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 3 mei 2006.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris van Migratie- en asielbeleid verklaart de aanvraag om verblijfsmachtiging op 26 juli 2010 onontvankelijk en beslist tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Verzoeker dient op 30 juli 2010 een tweede asielaanvraag in. Inzake deze aanvraag neemt de commissaris-generaal op 24 april 2012 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, beslissing die in beroep wordt bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest met nummer 87 254 van 10 september 2012.

1.6. Verzoeker dient bij schrijven van 22 januari 2013 een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 20 augustus 2013 de beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 27 augustus 2013 ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.01.2013 werd ingediend door :

[...]

nationaliteit: Iran

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, verwijst betrokkene naar de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15 december 1980. Er dient opgemerkt te worden dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09 december 2009 en arrest 215.571 van 05 oktober 2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid.

Het feit dat betrokkene sinds 07 februari 2006 ononderbroken in België zou verblijven, perfect geïntegreerd zou zijn, Nederlandse les gevolgd heeft (zie deelcertificaten), gewerkt heeft (zie arbeidskaart C, arbeidsovereenkomsten voor uitzendarbeid, loonstrookjes), vrienden en kennissen heeft in België, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene diende een eerste asielaanvraag in op 07 februari 2006, deze asielaanvraag werd afgesloten op 03 mei 2006 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten aan hem betekend op 13 maart 2006 en verbleef illegaal in België tot hij op 30 juli 2010 een tweede asielaanvraag indiende. De tweede asielaanvraag van betrokkene werd afgesloten op 10 september 2012 met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter opnieuw geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten aan hem betekend op 25 september 2012 en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de procedures - namelijk 2 maand 26 dagen voor de eerste asielaanvraag en 2 jaar 1 maand 11 dagen voor de tweede asielaanvraag - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat betrokkene zich in het opvangcentrum naar behoren gedragen heeft (zie verklaring fedasil), vormt geen buitengewone omstandigheid, dit is immers niet meer dan normaal.

Betrokkene heeft getracht de Belgische overheid te misleiden door aanvankelijk een valse identiteit op te geven, hij heeft bovendien valse partijdocumenten voorgelegd daar als deze documenten zijn valse identiteit vermelden. Betrokkene heeft immers tot bij zijn tweede asielaanvraag steeds beweerd [...] te zijn. Pas tijdens zijn tweede asielgehoor op het Commissariaat-generaal heeft hij zijn ware identiteit te kennen gegeven. Zijn ware identiteit zou [...] zijn. Dat hij dit zou gedaan hebben uit angst voor vergelding en opsporing door het thuisland, is niet geloofwaardig. Dit wordt nog bevestigd door het feit dat hij zich toch gewend heeft tot de ambassade van Iran te Brussel voor het verkrijgen (vernieuwen) van zijn paspoort. Betrokkene heeft getracht de Belgische overheid te misleiden; de vaststelling van het bedrieglijk handelen volstaat dan ook om de aanvraag te weigeren in toepassing van het beginsel "fraus omnia corrumpit".

De advocate van betrokkene verwijst naar de lange duur van de asielprocedures van betrokkene. Ze stelt dat slechts 4,5 jaar na zijn aanvraag de eerste asielaanvraag afgesloten werd na de beslissing van de Raad van State. Er dient opgemerkt te worden dat onder asielprocedure enkel de duur van de behandeling van de asielaanvraag door de verschillende asielinstanties wordt verstaan, zijnde de Dienst Vreemdelingenzaken, het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zij oordelen immers over de gegrondheid van de asielaanvraag. De beroepsprocedure voor de Raad van State behoort niet bij die asielprocedure, daar men niet oordeelt over de gegrondheid van de asielaanvraag, dan wel over de correctheid van de procedure.

De asielmotieven van betrokkene worden kort aangehaald. Betrokkene zou onderhavige aanvraag moeten indienen in België omwille van zijn lidmaatschap van de AAPDF. Ter staving legde hij een aantal documenten en foto's voor. De activiteiten die betrokkene in België zou ondernomen hebben, zouden een terugkeer naar Iran verhinderen. We merken hier op dat betrokken de hier voorgelegde documenten en foto's reeds voorlegde bij de asielinstanties en dat er geen nieuwe elementen toegevoegd werden. De asielinstanties beoordeelden de verklaringen van betrokkene als ongeloofwaardig en bedrieglijk en er is geen reden om nu tot een andere beoordeling te komen.

Wat de verwijzing van de advocaat naar de lange duur van de regularisatieprocedure betreft, wijzen we erop dat er geen maximale behandelingstermijn voor regularisatie is. De aanvraag 9bis die betrokkene indiende op 10 december 2009 werd onontvankelijk verklaard op 26 juli 2010 en de aanvraag 9bis die betrokkene indiende op 22 januari 2013, werd onontvankelijk bevonden op 20 augustus 2013, er kan bezwaarlijk gesproken worden van een onredelijke termijn. Het is immers normaal dat er een bepaalde behandelingsduur is.

Meester [A.] stelt dat betrokkene in de administratieve onmogelijkheid verkeert om te reizen daar betrokkene geen paspoort zou hebben en er ook geen zou kunnen ontvangen via de Ambassade van Iran te België. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter dat betrokkene inmiddels wel over een paspoort beschikt afgegeven te Brussel (paspoortnummer: H95623314 afgegeven op 27 juni 2013 te Brussel en geldig tot 27 juni 2018).

De raadvrouw van betrokkene haalt aan dat betrokkene duurzame contacten heeft opgebouwd in België en niet alleen zijn vrienden in België heeft maar tevens een duurzame relatie met mevrouw [N.T.] met wie betrokkene sinds 06 mei 2013 wettelijk samenwoont. De terugkeer naar het thuisland zou volgens de advocate dan ook een flagrante schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) betekenen. Er dient opgemerkt te worden dat om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het kader van een duurzame relatie betrokkene de geëigende procedure dient te volgen en dient te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in artikel 40ter van de wet van 15 december 1980. Daarenboven stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest dd. 27 mei 2009 het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)". Gewone sociale relaties worden niet beschermd door artikel 8 van het EVRM en betrokkene toont niet aan dat de door hem opgebouwde integratie en sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de

bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Uit het voorgaande blijkt dat het aanhalen van artikel 8 van het EVRM niet kan beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 12bis van de wet van 15 december 1980.

Betrokkene zou in zijn thuisland geen familie meer hebben die nog in leven is. Indien er nog een ver familielid in leven zou zijn, zou betrokkene niet weten waar die te vinden zouden zijn gezien het contact met het thuisland al jaren verbroken werd. Betrokkene zou niets meer hebben in Iran. Uit de gehoren die plaatsvonden ten tijde van de asielprocedure van betrokkene, blijkt dat de ouders en twee broers van betrokkene in Iran woonachtig zijn. Op 17 augustus 2010 verklaarde betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken nog steeds contact onderhield met zijn familie. Er worden bij onderhavige aanvraag voor machtiging tot verblijf geen overlijdensaktes van de naaste familieleden gevoegd, noch wordt aangetoond dat betrokkene het contact met het land van herkomst zou kunnen herstellen. Wat er ook van zij, het al dan niet onderhouden van contacten met het herkomstland ligt binnen de eigen invloedssfeer van betrokkene en kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid. Het staat betrokkene vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben in het land van herkomst niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt meer dient ingenomen te worden inzake de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“Wie voldoet aan de inhoudelijke criteria voor regularisatie zoals omschreven in de instructie van 19/7/2009, voldoet ook aan de buitengewone omstandigheden. Dat werd alleszins aan het Vlaams Minderhedencentrum toegezegd door zowel de bevoegde staatssecretaris als de DVZ.

Derhalve heeft verzoeker de lange duur van de asielprocedure opgeworpen, die uitdrukkelijk zijn opgenomen in de instructie van 19.07.09 om geregulariseerd te worden op basis van art. 9bis Vw. en om de buitengewone omstandigheden aan te tonen.

Het gaat er, in tegenstelling tot hetgeen verweerster wil voorhouden, geenszins over dat verzoeker aan het einde van deze procedures het land diende te verlaten, doch wel over de schijn die gewekt wordt en de hoop die ontstaat tijdens de duur van deze asielprocedures.

Deze termijn is er immers de oorzaak van geweest dat verzoeker alle banden met het thuisland verloor, zich actiever is gaan inzetten bij de organisatie AAPDF - hetgeen het voor hem ronduit levensbedreigend maakt zich opnieuw naar het thuisland te begeven, en één van de oorzaken van de onmogelijkheid om de aanvraag in het thuisland te doen. Vandaar ook het gebruik na al die jaren van zijn echte naamsgegevens, hetgeen helemaal NIET neerkomt op "fraus omnia corrumpit", doch op het gebruiken van zijn roepnaam in een procedure uit angst dat de autoriteiten uit het thuisland zouden lucht krijgen van zijn politieke engagement en overtuiging. Men mag niet vergeten dat de ahwazi people nog steeds een etnische minderheidsgroep uitmaakt en de kans op vervolging op zich meer dan reëel is.

Door onomwonden te stellen dat de lange duur geen buitengewone omstandigheid uitmaakt, schendt verweerster het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker baseert zich onder andere dus ook op zijn lidmaatschap van de AAPDF om deze onmogelijkheid aan te tonen.

Het spreekt voor zich dat een dergelijke overtuiging in het thuisland wordt afgestraft, en het er voor verzoeker niet veilig is een dergelijke aanvraag te doen - te meer op zijn engagement hier.

De uitreiking van de arbeidskaart en diens arbeidsovereenkomst maken eveneens een buitengewone omstandigheid uit waarom hij niet kan terugkeren.

Tenslotte wordt ook art. 8 EVRM wel degelijk weerhouden als motivatie van de buitengewone omstandigheid, en hieronder valt wel degelijk een contract van wettelijke samenwoning.

Dit recht omvat immers ook het recht op eerbieding van privé-leven hetgeen zelfs soms zakelijke relaties kan omvatten. Het lijkt geen twijfel dat een intieme intense relatie hieronder valt.

Verweerster is derhalve niet in redelijkheid tot haar beslissing gekomen door tot de onontvankelijkheid te besluiten."

3.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de uitdrukkelijke motiveringsplicht.

Hij stelt als volgt:

"Verweerster doet het lidmaatschap af als bedrieglijk, ondanks het feit dat er wel degelijk nieuwe stukken werden gevoegd hieromtrent. Deze stukken zijn blijkbaar niet in overweging genomen.

In ieder geval motiveert men helemaal niet waarom hieraan geen belang wordt gehecht.

Verzoeker zal trachten bijkomende bewijsstukken hieromtrent te verzamelen.

Verweerster verliest blijkbaar uit het ook dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene niet "onvoorzienbaar" moet zijn en motiveert geenszins waarom een lange duur geen buitengewone omstandigheid zou kunnen uitmaken.

Ze besluit enkel tot het feit dat de duur niet als onredelijk lang kan worden weerhouden.

De buitengewone omstandigheden mogen volgens de rechtbank nochtans zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan repatriëerd worden.

Het hebben van een relatie en het uitoefenen van een job kan hem bezwaarlijk worden verweten."

3.3.1. Beide middelen worden, gelet op hun onderlinge samenhang, samen behandeld.

3.3.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo wordt in de motivering van de bestreden beslissing, met verwijzing naar

artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt hierbij toegelicht waarom de verschillende door verzoeker aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden.

Waar verzoeker stelt dat niet wordt gemotiveerd waarom geen belang wordt gehecht aan de overgemaakte stukken met betrekking tot zijn lidmaatschap bij het AAPDF, merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing wordt aangegeven dat de betreffende stukken reeds werden voorgelegd bij de asielinstanties, die de verklaringen van verzoeker hieromtrent reeds ongeloofwaardig en bedrieglijk hebben bevonden. Er werd derhalve wel degelijk gemotiveerd omtrent de voorgelegde stukken. In zoverre verzoeker betoogt dat nieuwe – nog niet eerder aan de asielinstanties overgemaakte – stukken werden voorgelegd bij de aanvraag en niet werd gemotiveerd waarom hieraan geen belang wordt gehecht, dient te worden opgemerkt dat verzoeker zich beperkt tot een algemene stelling zonder op concrete wijze te duiden op welke stukken hij doelt en toe te lichten om welke reden een verdere motivering hieromtrent zich opdrong. Verzoeker stelt verder dat niet wordt gemotiveerd waarom de lange duur van de asielprocedure geen buitengewone omstandigheid uitmaakt. Evenwel wordt deze stelling niet ondersteund door de bestreden beslissing, nu daarin wel degelijk een motivering is opgenomen betreffende de duur van de asielprocedures. Zo wordt aangegeven dat de asielprocedures niet onredelijk lang hebben geduurd, waarbij wordt benadrukt dat de beroepsprocedure bij de Raad van State niet wordt meegerekend omdat hierin enkel wordt geoordeeld over de correctheid van de procedure en niet over de grond van de aanvraag. Verweerder wijst er verder ook op dat verzoeker wist dat zijn verblijf enkel voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedures en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Er wordt ook op gewezen dat verzoeker er zelf voor heeft gekozen om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend na afloop van de eerste asielprocedure.

De Raad besluit dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

3.3.3. In zoverre verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissing en stelt dat deze niet in redelijkheid tot stand is gekomen, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het raam van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

In casu wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend door verzoeker onontvankelijk verklaard omdat verzoeker het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden niet aannemelijk heeft gemaakt.

Verzoeker betoogt dat zowel de bevoegde staatssecretaris als de Dienst Vreemdelingenzaken hebben toegezegd dat indien is voldaan aan de inhoudelijke criteria van de instructie van 19 juli 2009 tevens is voldaan aan de buitengewone omstandigheden. De instructie waarop verzoeker doelt, werd echter vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nummer 198.769 precies omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”* Deze nietigverklaring houdt in dat de instructie met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer is verwijderd en wordt geacht nooit te hebben bestaan. De vaststelling dringt zich dan ook op dat verweerder in de bestreden beslissing, in antwoord op de vraag van verzoeker om toepassing te maken van de criteria vervat in de instructie, op correcte wijze heeft aangegeven dat deze criteria niet meer van toepassing zijn.

De Raad stelt daarenboven ook vast dat verzoekers kritiek in wezen is gericht tegen een overtollig motief in de bestreden beslissing (cf. RvS 31 januari 2012 nr. 217.599). De criteria vervat in de vernietigde instructie betroffen immers *“humanitaire”* situaties waarin een machtiging tot verblijf gerechtvaardigd kon zijn en betroffen aldus de gegrondheid van een ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf. De bestreden beslissing heeft daarentegen enkel betrekking op de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf en de vraag naar het voorhanden zijn van de wettelijk vereiste buitengewone omstandigheden. De eventuele gegrondheid van een middel dat gericht is tegen een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verzoeker heeft dan ook geen belang bij dit onderdeel van het middel (cf. RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833).

In casu blijkt uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing dat verweerder, overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, is nagegaan of was voldaan aan de vereiste van het aantonen van buitengewone omstandigheden die verhinderen dat de aanvraag via de gewone procedure wordt ingediend. Hij heeft hierbij telkens op concrete wijze toegelicht waarom hij van oordeel is dat de aangebrachte elementen niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden. Na te hebben vastgesteld dat geen aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden aangevoerd, kon verweerder niet anders dan de aanvraag onontvankelijk te verklaren, zo niet zou hij de wet miskennen. Verzoeker toont door te verwijzen naar verklaringen afkomstig van de gemachtigde van de staatssecretaris en de dienst Vreemdelingenzaken niet aan dat de *in casu* bestreden beslissing is

genomen met miskennen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Ook een schending van de materiële motiveringsplicht of van het redelijkheidsbeginsel kan op grond hiervan niet worden weerhouden, nu een verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur niet toelaat af te wijken van een wettelijke voorwaarde, *in casu* de verplichting voor het bestuur om in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de buitengewone omstandigheden na te gaan.

Verzoeker geeft aan van oordeel te zijn dat de door hem ingeroepen duur van de asielprocedures die er vervolgens toe heeft geleid dat hij alle banden heeft verloren met zijn thuisland en dat hij zich actiever is gaan inzetten bij de organisatie AAPDF, wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt. Tevens geeft hij aan dat de uitreiking van de arbeidskaart en de arbeidsovereenkomst waarover hij zou beschikken een buitengewone omstandigheid uitmaakt, net als zijn wettelijke samenwoning met een Belgische vrouw.

Specifiek wat de ingeroepen duur van de asielprocedures betreft, motiveert verweerder in de bestreden beslissing dat een behandelingsduur van respectievelijk twee maanden en zesentwintig dagen en van twee jaar en één maand en elf dagen voor een asielaanvraag niet onredelijk lang is. Hij benadrukt dat de beroepsprocedure bij de Raad van State hiertoe niet wordt meegerekend, omdat hierin enkel wordt geoordeeld over de correctheid van de procedure en niet over de grond van de aanvraag. Hij wijst er in dit verband ook op dat verzoeker wist dat zijn verblijf enkel voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedures en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Er wordt ook op gewezen dat verzoeker er zelf voor heeft gekozen om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend na afloop van de eerste asielprocedure.

Waar verzoeker inriep niets meer te hebben in Iran en stelde dat er geen naaste familie van hem nog in leven is, motiveerde verweerder dat verzoeker in het kader van zijn asielprocedure(s) nog verklaarde dat zijn ouders en twee broers in Iran woonachtig zijn en aangaf contact met hen te onderhouden. Verweerder stelt vast dat geen overlijdensakte van de naaste familieleden wordt voorgelegd en dat evenmin wordt aangetoond dat het contact met de familieleden, indien dit zou zijn verbroken, niet zou kunnen worden hersteld. Hij geeft ook aan dat verzoeker indien gewenst een beroep kan doen op de Internationale Organisatie voor Migratie voor de nodige ondersteuning bij een terugreis. Op deze gronden worden ook deze elementen niet weerhouden als buitengewone omstandigheden.

In de mate dat verzoeker inriep dat zijn activiteiten voor de organisatie AAPDF tot gevolg hebben dat zijn leven in gevaar is in Iran en hij er een reëel risico op vervolging heeft, stelde verweerder in de bestreden beslissing dat de bij de aanvraag voorgelegde documenten in dit verband reeds werden beoordeeld door de asielinstanties waarbij werd geoordeeld dat de verklaringen van verzoeker op dit punt ongeloofwaardig en bedrieglijk zijn. Hierbij wordt er ook op gewezen dat de voorgelegde stukken allen de valse identiteit van verzoeker vermelden. Verweerder motiveerde dat er geen reden is om tot een andere beoordeling te komen dan de asielinstanties. Elders in de bestreden beslissing wordt er ook op gewezen dat verzoekers ingeroepen vrees voor vergelding in zijn thuisland niet geloofwaardig is in het licht van het gegeven dat hij zich heeft gewend tot de Iraanse ambassade te Brussel voor het verkrijgen (vernieuwen) van zijn paspoort.

Verweerder motiveerde verder dat het gegeven dat verzoeker heeft gewerkt met een arbeidskaart C evenmin wordt weerhouden als buitengewone omstandigheid, omdat dit gegeven niet van aard is aan te tonen dat hij de aanvraag niet kan indienen vanuit het herkomstland.

Wat artikel 8 van het EVRM en de ingeroepen relatie en wettelijke samenwoning met een Belgische onderdaan betreft, stede verweerder verder dat verzoeker hiertoe de geëigende procedure bedoeld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet kan volgen. Verweerder verwees verder naar rechtspraak van de Raad van State dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. Ook dit gegeven wordt niet weerhouden als buitengewone omstandigheid.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich er in wezen toe beperkt voormelde elementen zoals door hem in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf ingeroepen opnieuw op te sommen en zijn standpunt te herhalen dat deze elementen naar zijn mening buitengewone omstandigheden uitmaken. Met deze kritiek stelt hij zijn beoordeling in de plaats van de beoordeling gedaan door verweerder. De aangevoerde kritiek geeft te dezen weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuiniteitsonderzoek hetgeen niet tot de

bevoegdheid van de Raad behoort. Geplaatst binnen het wettigheidsstoezicht dat de Raad vermog uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoeker aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cfr. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

Daargelaten de vraag of de opgave van een valse identiteit – waarbij in tegenstelling tot hetgeen verzoeker betoogt niet enkel “*zijn roepnaam*” werd opgegeven, doch tevens een valse geboortedatum en geboorteplaats – volstaat om toepassing te maken van het algemeen rechtsbeginsel “*fraus omnia corrumpit*”, merkt de Raad op dat dit slechts een overtollig motief van de bestreden beslissing betreft. Verweerder heeft immers tevens vastgesteld dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond die verantwoorden waarom hij zijn aanvraag niet via de reguliere procedure, met name bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland, kan aanvragen. Hij heeft aldus wel degelijk de ontvankelijkheid van de aanvraag – en het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden – onderzocht, zonder er zich toe te beperken te verwijzen naar voormeld algemeen rechtsbeginsel. De door verzoeker geuite kritiek op dit overtollig motief in de bestreden beslissing kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing (cf. RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833). Een verdere bespreking dringt zich dan ook niet op.

Waar verzoeker ten slotte nog aanhaalt dat de buitengewone omstandigheden ten dele het gevolg mogen zijn van het gedrag van de betrokkene zelf, zolang deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruikt maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan worden gerepatriëerd, merkt de Raad op dat dit betoog niet dienstig is en geen afbreuk doet aan de motivering van de bestreden beslissing. De gemachtigde van de staatssecretaris verklaarde immers de verblijfsaanvraag niet onontvankelijk omwille van het gegeven dat de gecreëerde buitengewone omstandigheden het gevolg zijn van verzoekers eigen gedrag, doch omwille van het gegeven dat de ingeroepen omstandigheden niet rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend. Het enkele gegeven dat verweerder stelde dat het onderhouden van contacten met het herkomstland binnen de eigen invloedssfeer van verzoeker ligt en aldus niet wordt weerhouden als buitengewone omstandigheid, gaat bovendien gepaard met een verdere motivering dat verzoeker niet heeft aangetoond dat zijn naaste gezinsleden niet meer in leven zouden zijn en hij evenmin aantoonde dat een hernieuwd contact niet meer mogelijk zou zijn. Verder werd ook gewezen op de mogelijkheid om zich te beroepen op de Internationale Organisatie voor Migratie voor bijstand bij terugkeer. Deze motivering op grond waarvan verzoekers verklaringen dat hij niets of niemand meer heeft in het land van herkomst niet werden aanvaard als buitengewone omstandigheid kan geenszins als kennelijk onredelijk worden beschouwd.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover gemachtigde van de staatssecretaris beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is niet aangetoond.

3.3.4. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.4. Beide middelen zijn ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien december tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS